

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 5

7. vsk

28.10.2010

Jumala hoitaa nytkin. Kuva:Ceta Lehtniemi

*Meerin mietteitä***Olkoon puheitemme sisältönä ristiinnaulittu Jeesus Kristus**

Olen mielenkiinnolla lukenut kirjaa, jossa on haastateltu muutamia ihmisiä siitä, kuinka he ovat tulleet tuntemaan Jeesuksen. Jokaisen kohdalla – Jumalan sanalla – kuultuna tai luettuna – on ollut ratkaiseva vaikutus. Kun he ovat saaneet kokea elävän yhteyden Herran Jeesukseen, heistä on tullut rohkeita ja innokkaita evankeliumin eteenpäin viejiä. He kertovat, että entiset vihollisetkin voivat olla rakkaita veljiä ja sisaria Jeesuksen tähden. Jumalan sanalla on valtava voima.

Eräänä aamuna Raamattua lukiessani pysähdyin miettimään seuraavia Paavalin sanoja: ”En ikinä tahdo kerskailla mistään muusta kuin Herramme Jeesuksen Kristuksen ristiksestä” (Gal.6:14).

Mieleeni tuli heti toinenkin sanan paikka, sekin Paavalin suusta: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (1. Kor. 2:2).

Kunpa meillä uskovina olisi yhtä suora kurssi kuin Paavalilla!

Jeesus ja Hänen ristinkuolemansa on tärkeintä, mitä täällä ajassa tarvitsemme. Vanha testamentti viittaa lukemattomia kertoja tulevan Pelastajan uhrikuolemaan. Se on Uuden testamentin keskeisin sisältö. Ilmestyskirjassa kerrotaan, että perillä taivaassa ylistetään Karitsaa, joka on teurastettu.

Kun kenelle hyvänsä meistä annetaan tilaisuus julistaa, todistaa tai selittää Raamatun sanaa, olkoon puheitemme keskeisin sisältö ristiinnaulittu Herra Jeesus Kristus.

Martti Luther kirjoittaa, ettei omalle-

tunnolle saa saarnata mitään lakia eikä käsille mitään evankeliumia. Ihminen pelastuu ainoastaan uskon kautta Jeesukseen, ei minkään teon kautta. Tekoja tarvitsemme palvellessamme lähimmäisiämme, ei pelastuksen saamiseksi.

Elävässä elämässä huomaamme, kuinka vaikeaa näiden asioiden erottaminen toisistaan on. Tarvitsemme hyvän Jumalan armoa ottaaksemme vastaan täyden syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen nimesä.

Taivaan ovella ei ole vastassa Pietari avaimineen. Ratkaiseva asia on, onko nimmemme Elämän kirjassa. Jos olemme täällä ajassa tulleet Jeesuksen omiksi, on viimeisellä tuomiolla Vapahtajamme meidän tuomarimme. Hän lausuu meille: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.” (Matt. 25:34.)

Vanhan virren sanoin:

*Ei teoilla autuutta ansaita voi,
me lahjaksi autuuden saamme.
Siis Herraamme, koska hän elämän toi,
me uskossa turvautukaamme.
Oi Herra, armahda meitä.*

*Nyt valvomaan rohkaise,
Jumalani, ja oikein suo aikani käyttää,
niin että on öljyä lampussani,
kun maan ääret huuto tuo täyttää:
Nyt Herraamme Kristus jo saapuu.*

Valoisaa Herramme tulon odotusta!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Kirkko on pettämässä homot ja lesbot valesiunauksella

Pakanalliset ajatukset ja toimintatavat ovat tulleet yhteiskuntaamme. Näyttää siltä, että me kohta elämme samankaltaisissa oloissa kuin ihmiset ajanlaskumme alussa. Nykyajan ihmiset hakevat elämämalleja ikivanhoista pakanallisista elämäntavoista – kuten kristityt hakevat niitä vanhasta Kirjasta. Ennen pitkää saanemme nähdä, että yhteiskunta alkaa asettaa vaatimuksia kristityille niin kuin Rooman imperiumi asetti niitä alkuvuosisatoina kristityille.

Kuluvana syksynä ovat yhteiskunnassamme muotisanoja olleet homot ja lesbot ja samaa sukupuolta olevien parien kirkollinen siunaaminen, kohta kai myös vihkiminen. Kirkossa on vallankäyttäjiä, jotka henkisesti kumartavat yhteiskunnalle niin kuin Pilatus henkisesti kumarsi huutavalle kansalle. Myös nämä nykyajan oikeudenjakaajat antavat Jeesuksen tuhoon. Sitten he selittävät, että joillakin on jo syntymässään tietyt seksuaaliset ominaisuudet. Näin ollen homot tai lesbot eivät itse ole valinneet homoseksuaalisia taipumuksiaan.

Kirkossa on nyt vaikuttajia, jotka lähinnä tällä perusteella vaativat, että kirkossa tulisi alkaa siunata erilaisia seksuaalisia suuntauksia saaneita, jotta he olisit tasa-arvoisessa asemassa muihin nähden.

Kirkon esittämässä perusteluissa on ansa. Jos ajattelee, että ihmisen synnynäinen suuntautuminen on hyväksyttävää tasa-arvon tähden, olisi kirkon myös ryhdyttävä siunaamaan pyromaaneja, sillä eivät hekään voi suuntautumiselleen mitään. Samasta syystä kirkon olisi ryhdyttävä siunaamaan sarjamurhaajia, kun he lähtevät toteuttamaan itseään ja omaa suuntautumistaan. Eihän keneltäkään voi evätä

siunausta tämän suuntautumisen perusteella. Ja ovathan monet syntyneet ominaisuutenaan pedofiilinen suuntautuminen. Jotteivät he joutuisi epätasa-arvoiseen asemaan, kirkon tulisi argumentaationsa mukaan siunata pedofiilit heidän lähtiesään toteuttamaan omaa suuntautumistaan.

Mutta jo tämä samaa sukupuolta olevien suhteiden siunaaminen tai vihkiminen on liikaa. Tässä kappaleessa olevaa ei pitäisi kirjoittaa (niin juuri!) ja pyydän, että herkät ja helposti suuttuvat lukijat siirtyvät tällä kohtaa seuraavaan kappaleeseen. Jonkun vain on vedettävä kulissit auki ja silloin joudutaan tarkastelemaan myös samaa sukupuolta olevien parien ”avioelämää”, niin kuin Raamattukin toisinaan tekee. Vaiettu asia on tämä: Eivät samaa sukupuolta olevat parit elä selibaatissa. Heidän seksuaalielämänsä on Jumalan luomisjärjestyksen ja luonnon vastainen. *Lopeta hyvä lukija nyt viimeistään tähän*, jos tuntuu pahalta, sillä totuus on joskus ällöttävä. Missään eläinkunnassa ei uros työnnä siitintään toisen uroksen suuhun tai peräaukkoon ja laske siemennesteensä sinne. Missään eläinkunnassa eivät naaraat nuole ja suutele ja sormeile toisen naaraan sukuelimiä ja muita kehon osia saadakseen tälle aikaan orgasmi. Kun tämä tapahtuu ihmisten kesken, kyse on oikeastaan pornosta. Lääketieteellinen nimi tälle on *sodomia*.

Ja nyt: Jumala ei tällaista toimintaa siunaa. Niin ei pidä kirkonkaan keinotekoisesti ihmisvoimin tällaista ”siunata”. Kyse ei ole ollenkaan tasa-arvosta, vaan Kristuksen hylkäämisestä.

Jatkuu sivulla 11 >

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Hengen ja lihan sota meissä

”Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitään tahtoisitte.” (Gal. 5:17.)

On todella nöyryyttävää huomata, että synti ja Jumalan vastainen vanha ihminen, liha, asuu meissä uskovissa koko elämäme ajan (Room. 7:17). Sen pitäisi olla ristiinnaulittu, mutta kuitenkin se elää.

Synnin tahto on lihan tahto ja se on aina vihamielinen Jumalaa kohtaan (Room. 8:7). Meissä oleva synti ja liha vastustavat Pyhää Henkeä. Valvovassa uskovassa riehukin lakkaamaton sisällissota. Henki sotii lihaa vastaan ja liha sotii Henkeä vastaan.

Emme saa jäädä synteihimme, vaikka olemmekin jatkuvasti syntisiä – siinä pysyvä ristiriita. Uskova pyrkii irti synnistä, synti on hänelle vierasta, mutta hän huomaa, että synti on piintynyt häneen.

Ei ole helppoa oppia tottelemaan Henkeä, joka käyttää armon sanaa. Synti viettelee ja lumoo emmekä huomaa, milloin annamme synnille valtaa. Emme helposti erota, mikä on vanhan ihmisen tahtoa ja mikä taas uuden ihmisen ja Hengen. Ne ovat aina ja kaikessa samanaikaisesti läsnä.

Valvominen ja siihen liittyvä jokapäiväinen katumus, vanhan ihmisen kuoletaminen ja huokailu Hengen voitolle pääsemiseksi on oleellinen uskovon tunnusmerkki. Siinä taistelussa monet selvät UT:n kehotukset oikeaan vaellukseen ovat suurena apuna.

Eräs vaikeus tässä taistelussa on se, että suhteessa Jumalaan haluamme olla lakihenkisiä, mutta arkielämässämme ja elä-

mäntavoissamme haluamme olla vapaita, ilman lakia, ja noudattaa vapauden varjolla omia itsekkäitä pyyteitämme ja himojamme.

Hengen totteleminen on ytimeltään Kristukseen armoon tarttumista, mutta samalla lakkaamatonta taistelua itsessämme asuvaa syntiä ja sen ilmauksia vastaan. Joudumme vanhan virren sanoin usein toteamaan: ”Sotanut olen, vaan en ole voittanut.”

Tämän pysyvän jokapäiväisen taistelun tähden uskonelämä on luonteeltaan pikemminkin kaiken vastaanottamista Jumalalta kuin itsensä antamista Jumalalle, enemmänkin halajamista kuin omistamista, hurskaaksi tulemistä kuin hurskaana olemista.

Jokainen uskova myös hioutuu, oppii ja kypsyy Jumalan koulussa. Itse elämäkin jotain opettaa. Tapahtuu myös eettistä muuttumista. Jatkuva Jumalan sanan kanssa eläminen vaikuttaa ajatteluun, mielipiteisiin, käyttäytymiseen ja valintoihin.

”Synti suurenee, vika vähenee”, sanoivat vanhat kristityt.

Yleensä tällainen ”paremmaksi tuleminen” on sellaista, jota ei itse huomaa. Jos toiset sen näkevät, on siitä oltava kiitollinen, sillä se on tarkoitettukin toisia varten. Jumalan edessä olemme joka hetki syntisinä kokonaan meille luetun Kristuksen pyhyiden varassa.

Ihmeellisintä on kuitenkin se, että Herra, joka on aloittanut meissä hyvän työnsä, on sen myös vievä meissä, niin kovin keskeneräisissä, hyvään päätökseen (Fil. 1:6, KR 38).

Olavi Peltola

Lopunajan susi tulee sisälle seurakuntaan sitä raatelemaan

Lopun päivien kolmas enne löydetään *uskonnollisesta maailmasta*. Tunnusomaista armotalouskauden viime hetkille on väärinen, antikristillisten oppien suuri isäntävalta. Nämä väärät opit tunnetaan erityisesti siitä, että ne kieltävät Jumalan ilmestymisen lihaan Kristuksessa. Huomaa Johanneksen sana: ”Jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta, se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa” (1. Joh. 4:3 KR 38).

On erikoisesti huomattava, että lopun ajan Kristuksen kieltäjät eivät ilmesty maailman ja Jumalan vihamiesten leiristä, vaan näennäisestä Jumalan ystävien piiristä, uskonnollisesta maailmasta. *Tässä onkin lopun ajan suuri vaara*. Salakavalana lampaan nahkassa luopumuksen susi hiipii seurakunnan piiriin ja saa kauheata raatelu-aikaan.

Lopun ajan antikristillinen oppi ja opettajat hyökkäävät erikoisesti erästä Raamatun totuutta nim. Kristuksen r i s t i ä vastaan. Ristin totuus, lunastus, uhrikuolema on heille myrkkyä. He kukistavat ristin, vaientavat pilkallaan ja epäuskollaan julistuksen veren voimasta ja madaltavat Kristuksen vain ihmiseksi, tosin paremmaksi ja etevämmäksi kuin toiset, mutta jumaluuden he kieltävät.

Miksi tämä viha ristiä vastaan?

Antikristus ja koko syvyys tietää, että r i s t i on koko evankeliumin keskeisin totuus. Sen kanssa seisoo tai kaatuu koko pelastuksen evankeliumi. Ota risti pois Raamatun lehdiltä, ristin sanoma, niin mitä jää jäljelle, mihin hätäntynyt syntinen voi toivoa ja nojata? Ei jää mitään, ei mitään.

Pimeä on aikakautemme ehtoon hetki. Maailma on täynnä rauhattomuutta. Ahdistuksen ja tuskan aallot lyövät yli ihmismun. Siinä ahdistuksessa pitäisi ihmisellä olla lohdutuksenaan edes Herran kallis sana. Mutta sitä ei ole. Jumalan sanan värentäjät ja antikristilliset opettajat ovat sen niin pimittäneet ja laimentaneet, että syntinen ei siitä saa enää tosi rauhaa, vaan valheuskon tuen, joka sortuu kuolemassa ja viimeisessä koetuksessa.

Miten suuren kohtalon tunnun sanat ovatkaan nämä Paavalin sanat:

”Silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herran Jeesus on tappava suunsa hengähdyksellä ja tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä, tuo jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta kaikella *valheen voimalla* ja tunnuksin ja ihmein ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille turmioksi, jotka joutuvat kadotukseen sen tähden, että eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, että olisivat pelastuneet.

Ja sen tähden on Jumala lähettänyt heille voimallisen eksytyksen, niin että he uskovat valheen, jotta kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuuteen, vaan mielistyneet valheeseen.” (2. Tess. 2:8–12. KR 38.)

Vilho Rantanen (1899–1978)

Ote kirjasta Mitä nyt odotamme? 1948.
Kursivoinnit ja harvennukset Rantasen.

Pieni kirja, suuri sanoma

Juurikasvu

Julkaisuluettelo ja tilaukset

Puh. (014) 633 334

www.juurikasvu.net

Kuva: Heikki Mäkelä

Elinaikamme on kuin ruohon, kuin kedon katoavan kukan

”Ihmisen elinaika on niin kuin ruohon: kuin kedon kukka hän kukoistaa, ja kun tuuli käy yli, ei häntä enää ole eikä hänen asuinsijansa häntä tunne” (Ps. 103: 15, 16).

Olin Israelissa talvisateiden aikana ja näin, kuinka maa viheriöi ja kukat kukkivat. Sitten keväällä, kun aurinko alkoi lämmittää oikein kunnolla näin myös, kuinka nopeasti vihreä ruoho muuttui ruskeaksi, kuivaksi elottomaksi korreksi. En olisi voinut uskoa, että kaikki tapahtui parissa viikossa. Muistin silloin tuon psalmin kohdan ja ymmärsin sen uudella tavalla.

Meillä Suomessakin voi nähdä, miten kukka lakastuu. Yllä olevan kuvan voikukka on jo kukkinut ja tuulikin on jo tehnyt töitään niin, että osa siemenistä on tuulen

viemänä lentänyt kauas alkuperäisestä kukasta.

Ihmisen elämä on niin kuin ruohon, sanoo psalminkirjoittaja. Lapsen elämä on kasvamista nuoruuden kukoistukseen, jolloin ihminen on ulkonäöltään kauneimmillaan – niin ainakin ajatellaan länsimaisen ihmiskäsityksen mukaan. Silloin luodaan perustuksia elämälle, opiskellaan, perustetaan perheitä, rakennetaan koteja. Toteutetaan unelmia, joihin on mahdollisuus ja uneksitaan siitäkin, mihin ei ole mahdollisuuksia.

Itse olen kohta 60-vuotias. Ulkonäkö on rypistynyt ja harmaantunut, elimistö alkaa reistaila milloin mistäkin. On rytmihäiriöitä, selkäkipuja, unihäiriöitä. Enää ei rakenneta koteja, ei unelmoida hyvästä ammatista, ei opiskella uutta tutkintoa.

Tuuli on käynyt ylitseni, olen vähän niin kuin kuvan voikukka, vielä hengissä, mutta kukkiminen on jo aikoja sitten ohi.

Tässä vaiheessa alkaa kerrata elettyä elämää ja alkaa miettiä, mitä olisi ehkä pitänyt tehdä toisin. Monet sanovat, etteivät kadu mitään. Minä en voi sanoa niin, sillä vaihtaisin monta ratkaisua toisiin ratkaisuihin, joita pitäisin tällä elämäkokemuksella parempina. En kuitenkaan pääse muuttamaan valintojani enkä tekemisiäni. Elämä on kuin tuulen viemää, sitä, mikä on mennyt, ei enää ole ja itse olen lakastunut kuin voikukka.

Ellemme lue alussa olevasta psalmista muuta kuin nuo pari jaetta, voimme heittää toivomme kuin lakastunut voikukka heitetään menemään. Tämän psalmin on kuitenkin Daavid, joka oli kuningas ja siksi luulisi, ettei hänellä ole tavallisen ihmisen elämästä oikeaa käsitystä. Hänellähän oli kaikkea, kotina oli linna, jota ei tarvinnut itse siivota eikä korjata, vaan työn tekivät palvelijat. Silti Daavid näki ihmisen elämän vajavaisuuden, sen hetken kestävän kukoistuksen ja sen jälkeen lakastumisen.

Daavid jatkoi: ”Mutta Herran armo pysyy ajasta aikaan, se on ikuinen niille, jotka pelkäävät ja rakastavat häntä. Polvesta polveen ulottuu hänen uskollisuutensa kaikkiin, jotka pysyvät hänen liitossaan, muistavat hänen käskynsä ja elävät niiden mukaan.” (Ps. 103: 17, 18.)

On siis sentään jotakin, joka kestää tuulen ja auringon eikä lakastu ajan kuluessa. Daavid sanoo Jumalan armosta, että se on ikuinen hänen omilleen, jotka pysyvät hänen liitossaan ja pitävät hänen käskynsä ja elävät niiden mukaan.

Hienoa, Jumalan armo on ikuista, mutta entä nuo ehdot, joilla armo on ikuista? Pitää pysyä liitossa, muistaa käskyt ja elää niiden mukaan!

Minä en pysty siihen. Mutta ei pystynyt Daavidkaan. Hän murhautti sotilaansa ja otti tämän vaimon itselleen. Hän kyllä

jäi kiinni rikoksestaan, mutta käskyjä hän rikkoi. Miten hän siis voi kirjoittaa käskyjen noudattamisesta ja liiton pitämisestä?

Daavid kirjoitti samassa psalmissa aikaisemmin: ”Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikoksemme.” (Ps. 105: 11, 12.) Daavid oli saanut itse kokea Jumalan armon ja anteeksiantamuksen peruuttamattomista teoistaan ja siitä hän ylisti Jumalaa.

Elämmepä elämäämme missä vaiheessa tahansa, lapsuudessa, nuoruuden kukoistuksessa, keski-ikässä tai vanhuudessa, saamme luottaa ikuisesti kestäväan Jumalan armoon. Sen Jumala on vahvistanut antamalla meille ”ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3: 16). Hänessä on sovitettu kaikki syntimme, laiminlyöntimme, väärät valintamme, pahat sanamme, rumat ajatuksemme, epäilykset, eksymiset – luetteloa voi itse kukin jatkaa oman elämänsä kokemuksilla.

Jumalan armo ei kuivu niin kuin ruoho eikä lakastu niin kuin kukka, vaan kukoistaa ikuisesti.

Heikki Mäkelä

Ystäväpäivä

Evankeliumin opintoyhdistys järjestää vuosittaisen ystäväpäivän helmikuussa yhdistystä edellisen vuoden aikana taloudellisesti tukeville ja muille toiminnassa palvelleille. Seuraava ystäväpäivä järjestetään, jHs. lauantaina 12.2.2011 Hyvinkäällä.

Pyydämme ystäviä merkitsemään ajankohdan jo kalenteriinsa. Henkilökohtaiset kutsut ja ystäväpäivän ohjelma lähetetään joulutammikuussa. Toivomme, että päivästä tulee yhtä lämminhenkinen ja rakentava kuin mitä edelliset ystäväpäivät ovat olleet.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Yksi tulitikku – Kaiken lohdutuksen Jumala...

Sytyttelen tulta saunan uuniin. Lapsuudessani harjoittelin sitä taitoa. Onnistuisinkohan saamaan puut palamaan yhdellä tulitikulla, niin kuin minulle oli silloin opetettu.

Tuohi palaa jo ja odottelen tullen tarttumista puihin. Ei ole kiirettä mihinkään. Ajatukset palaavat kauas varhaiseen nuoruuteeni. Monesti olen kokenut kulkevani kovin yksin elämäni matkaa.

Tyhjyyden ja ajelehtimisen tunne on minulle tuttu. Huomaan etsineeni jatkuvasti tukea ja turvaa, mutta silti sisimpääni on jäänyt usein alakulo ja turvattomuuden tunne. Kukaan ja mikään tässä maailmassa ei täysin korvaa orvon osalle tullutta menetystä. Sisimmässä on tyhjä paikka siinä, missä tulisi olla muistot omista vanhemmista, ja vuorovaikutuksesta heidän kanssaan. Elämä on pitkälti yksin selviämistä ja oman elämän kokoamista pala palalta, myös kokemusta erilaisuudesta ja syrjään joutumisesta.

Tuohi on palanut lähes loppuun ja vain pieni liekki palaa savuten yhden puun syrjässä. Ehkä puut ovat hiukan kosteita. Nopeasti alan lisätä tuohensuikaleita puiden väliin sytyttäen ne hiipuvasta liekistä.

Se on kuin minun elämäni. Onko siitä ollut mihinkään? Uskovana ihmisenä minun tulisi elää muita varten ja tähän ikään mennessä olisi jo pitänyt ehtiä tehdä paljon Jumalan valtakunnan työssä. Tuskin mitään olen tehnyt. Alan luisua itsesäälin sävyttämään napinaan Jumalaa kohtaan.

Mutta mieleeni nousevat Raamatun sanat: ”Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta” (Jes. 42:3 KR 38).

Muut puut ovat vielä kylmiä ja varo-

vasti siirrän niitä lähemmäksi toisiaan. Tulee mieleen tuttu vertaus hengellisestä yhteiselämästä. Samoin kuin puut eivät pala, elleivät ne ole tarpeeksi lähellä toisiaan, niin ei uskokaan säily, ei kasva eikä myöskään kutsu ja lämmitä niitä, jotka ovat vielä evankeliumin ulkopuolella. Uskovien yhteys on tärkeää.

Tunnen itseni yhä yksinäisemmäksi ja turhaksi tässä saunan kiukaan ääressä. Uskonystäväni ovat hajallaan ja kaukana. Kaipaisin läheisyyttä, uskon jakamista ja iloitemista yhteisestä uskosta.

Taas alkaa tuleni sammua. Kaksi puuta on liian lähellä toisiaan, tuli tukahtuu niiden väliin. Ja taas lisään sytykettä.

Samalla mieleeni nousee sanoja Paavaliin kirjeestä: ”Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat” (2. Kor. 1: 3–4).

Yksinäisyyden tunteeseeni tulee mukaan vähitellen lempeää haikeutta, eletyn surun kipeyttä ja hiljaista tyyntä iloa. Isä lohduttaa. Vaikka olisin ihmisten keskellä, vaikka palaisin voimakasta uskon tulta muiden kanssa, vaikka tekisin paljon työtä, iloitsisin yhteisestä uskosta – vaikka se kaikki on hyvää ja tavoiteltavaa – niin silti olisin yksin oman elämäni kanssa.

Enkä kuitenkaan ole yksin. Jumala on kanssani Jeesuksen Kristuksen kautta. Hän täyttää kaipaukseni. Hän on Isäni, laupeuden Isä, joka näkee minun henkilökohtaisen kipuni. Ja Hän lohduttaa juuri siinä.

Ymmärrän, että jokainen ihminen elää elämänsä Jumalan edessä pohjimmiltaan yksin. Jokainen kantaa oman taakkansa. Jokainen on syvien murheittensa, luopumistensa, kärsimystensä, kapinointiensakin kanssa yksin tässä maailmassa. Silti, ja oikeastaan juuri siksi, tarvitsemme toisiamme rohkaisemaan, lohduttamaan, auttamaan, kantamaan kuormia yhdessä.

Muistan perhettäni, läheisiäni ja rakkaita ystäviäni, joilta olen saanut lohdutusta juuri oikeaan aikaan. Hekin ovat saaneet lohdutusta Isältä. Ehkä minäkin olen joskus heitä lohduttamassa samalla tavalla, koska itse olen saanut lohdutusta.

Varjelemani tuli alkaa vähitellen tarttua puihin, rätiseekin jo mukavan kotoisesti. Menen sytyttämään myös pienen tuikun verannan lyhtyyn.

Usein koen, miten uskoni on hiipumassa ja alan mittailla sitä toisten uskoon. Olen kuin pieni tuikku seuraamassa, miten puut palavat, tuli lämmittää, ja kohta on sauna valmiina kylpemistä varten.

Ajatukseni palaavat taas suitevaiseen kynttilänsydämeeseen. Jesajan lause on osa ennustuksesta, joka viittaa Messiaan tuloon. Se kertoo siitä, millainen Jumala on. Hänen rakkautensa on ääretöntä, huolehtivaa, kärsivällistä. Hän ei sammuta savuaavaa kynttilänsydäntä, ei heitä pois tuikkua. Hän näkee sydämen, joka palaa, jos sen puhdistaa. Hän poistaa savuavan kohdan. Hän varjelee liekkiä, ettei se sammuisi, ja auttaa sitä palamaan.

En haluaisi olla vain kynttilä. Haluaisin palaa voimallisemmin, täynnä Jumalan antamaa uskoa. Kunpa saisin kutsua lähelteni niitä, jotka ovat kylmissään täällä maailmassa. He löytäisivät uskon Jeesukseen, Jumalan armo kohtaisi heidät, he kääntyisivät, pelastuisivat. Mutta näin pienen liekin voi tuulenpuuska sammuttaa, se voi tukahtua omaan savuamiseensa. Niin usein tapaan itseni napisemassa omaa osaani. Miten voisין palaa edes vähän kirkkaammin?

Kaiken lohdutuksen Jumala on kuitenkin lähelläni nytkin. Suitevasta kynttilänsydäntä Hän ei sammuta. Niin Hän sanoo. Vain pienet, yksinäiset, syrjään joutuneet, heikkoutta tuntevat, oman syntisyytensä näkevät, tarvitsevat lohdutusta. Ja tulen lohdutetuksi. Taas tulen lohdutetuksi. Taas saan jäädä armon varaan.

Jumalalle pieni kynttilän liekki on niin arvokas, että se Raamatussa sanotaan aivan erikseen. Miksi minä nurisisin osaani? Jos minä – yhden tulitikun päänäpintymän takia – näen vaivaa tulen sytyttämässä ja varjelen tulta sammumasta, miksi ei Isä armoissaan varjelisi uskon liekkiä, jonka Hän on minuun sytyttänyt.

Lahjaksi olen uskon saanut, ainoastaan armosta. Jumala antoi kaikkensa, jotta ihminen pelastuisi. Jumalan Poika, Jeesus Kristus, voitti synnin ja kuoleman vallan ristinkuolemallaan. Minäkin olen siitä osallinen. Olen päässyt Jumalan lapseksi, Isän turvalliseen huolenpitoon.

Tuli palaa kiukaan uunissa. Hymyilen itsekseni, sainhan sen syttymään yhdellä tulitikulla. Vain yksi tikku, raapaisu ja tuli leviää. Äsken ei ollut tulta ja nyt on, sekä saunan uunissa että verannan tuikussa.

Uskon liekki palaa siellä, missä Jumala haluaa sen palavan, siinä, joka itsessään on kylmä, joka on itsessään kuollut. Minun kohdallani se palaa myös. Ilman Hänen antamaansa uskon lahjaa, armoa Jeesuksessa Kristuksessa, olisi ollut vaikeaa selviytyä elämästäni. Hän otti orvon lapsen hoiviinsa ja johdatti yhteyteensä.

Tunnen itseni iloiseksi. Yksinäisyyden tuoma alakuloisuus ja napina vaihtuvat kiitollisuuteen Jumalan suunnattomasta armosta minua kohtaan. Hän on pitänyt minusta huolta elämäni jokaisen päivän aikana tänne asti. Hän itse huolehtii liekin palamisesta. Hän lohduttaa, Hän on kansani, Hän, minunkin Isäni, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala.

Liisa Kaaresoja

Kristittyjen suurista menetyksistä ja vastoinkäymisistä

Voitettuaan kaikki suuret valmistavien vuosien esteet ja päästyään kaikista vaikeuksista Adoniram Judson saapui lopulta lähetyskentälleen Burmaan (nyk. Myanmar). Seurasi seitsemän kovaa vuotta. Noiden vuosien hedelmä oli vain yksi kristityksi kääntynyt.

Eräänä päivänä muuan mies tuli hänen taloonsa kysymään työtä. Mutta mies löysikin Jeesuksen, Pelastajansa. Tämä toinen uskoon tullut burmalainen oli uuden alku. Tästä toisesta tuli väkevä evankelista. Kymmenet, sadat ja lopulta tuhannet kääntyivät hänen julistustaan kuunneltuaan Jumalan puoleen. Sadan vuoden kuluttua neljännesmiljoona burmalaista kristittyä on suorasti tai epäsuorasti ”velkaa” Adoniram Judsonille siitä, että he ovat saaneet pelastuksen armon.

Mutta tämä on iankaikkisuuden näkökulma tapahtumiin. Vielä vuosia tämän toisen burmalaisen uskoontulon jälkeen Adoniram koki elämänsä täysin turhaksi. Burman levottomuuksien aikana hänet heitettiin kuolemanselliin ja kytkettiin graniittiseen kivipalloon. Joka yö vartijat – entisiä rikollisia itsekin –, nostivat hänen nilkkakahleensa hänen päänsä yläpuolelle niin, että vain hänen päänsä ja olkapäänsä koskettivat maata.

Hänen maatessaan tuossa kauhistuttavassa liassa melkein jokainen ajatus oli vain uusi syy epätoivoon. Hänen pieneen seurakuntaansa kuului silloin 18 kristittyä. Luultavasti suurin osa heistä, ehkä kaikki, luopuisivat tai tapettaisiin seuraavan vainon aikana, hän ajatteli.

Vuosien taistelu oli tuottanut yhden yksittäisen kirjan, burmankielisen Uuden

testamentin, jonka hänen vaimonsa oli salakuljettanut vankilaan. Sekin voitaisiin löytää ja tuhota milloin tahansa. Hänen suhteensa ystävä-lähetystyöntekijöihin olivat katkenneet mielipide-eroihin. Hän oli haudannut ainoan lapsensa. Hänen oma elämänsä oli hiuskarvan varassa. Hän pelkäsi rakkaansa, raskaana olevan vaimonsa puolesta.

”Tulin tuodakseni tänne elämää”, hän vaikeroi, ”mutta en ole tuonut tänne mitään muuta kuin kuolemaa.”

Puolentoista vuoden julmuuksien jälkeen hänet vihdoinkin vapautettiin. Paluu takaisin puolisonsa luo jäi lyhyeksi, kun hänen täytyi lähteä välittäjäksi kuohuvan maan poliittisissa neuvotteluissa.

Viikot muuttuivat kuukausiksi. Hänen vaimonsa ehti kuolla ennen kuin hän ehti palata tämän luokse. Muutaman kuukauden päästä kuolema erotti hänet myös hänen ainoasta elossa olevasta lapsestaan, jonka pelastamiseksi hän oli tehnyt kaikkensa.

Hänen mielenterveytensä alkoi heiketä. Häntä painoi syyllisyys siitä, että hän oli ollut poissa silloin kun hänen vaimonsa olisi tarvinnut häntä eniten. Hän kaivoi haudan ja viipyi sen luona päiväkausia mielessään sairaalloisia ajatuksia. ”Jumala on minulle Suuri Tuntematon”, hän päätteli. ”Uskon häneen, mutta en löydä häntä.”

Lopulta armollinen Jumala otti hänet ylös. Hänestä tuli yksi kaikkien aikojen arvostetuimmista lähetystyöntekijöistä.

Valitettavasti kaikki eivät kestä tällaisten, koko elämän perustaa särkevien vuosien ja tapahtumien myrskyssä. Lähetystyöntekijä David Flood, joka toimi Afri-

kassa, sai johtaa vain yhden ihmisen Kristuksen luo, ja tämä yksi oli pieni lapsi. Kun Davidin vaimo kuoli, mies murtui. Hän jätti tyttövauvansa Aggien erään lähetystyöntekijäpariskunnan huostaan, lähti Afrikasta – ja jätti Jumalan. Toisen avioliiton luhistuttua hän otti rakastajattaren. Alkoholi, sairaus ja rappeutuminen kiristivät kuolettavaa kuristusotettaan.

Samaan aikaan hänen Afrikkaan jättämänsä ja sinne hylkäämänsä tytär varttui, meni naimisiin ja alkoi palvella Herraa. Usein hän ajatteli isäänsä, jota hän ei ollut koskaan oppinut tuntemaan.

Isä David oli 77 vuoden ikäinen, kun hänen tyttärensä Aggie lopulta seiso i isänsä likaisen vuoteen vieressä. Löyhkästä välittämättä hän halasi isäänsä. Hänen rakkautensa ja Kristuksen voima toivat Davidin takaisin sen Jumalan luokse, joka oli kerran vienyt hänet Afrikkaan tuhlaamaan elämänsä siellä.

Aggie toi isälleen myös uutisia Afrikasta. Se afrikkalainen lapsi, jonka Davidin oli aikanaan saanut johtaa Jeesuksen tuntemiseen, oli varttunut ja oli hengellisesti rakentanut sen perustuksen varaan, jonka David ja hänen vaimonsa olivat laskeneet. Koko 600 hengen heimo, jonka parissa David ja hänen vaimonsa olivat työskennelleet, oli tullut Jeesuksen luo.

Ei vain lähetystyöntekijöille sallita kovia vastoinkäymisten vuosia. Voisimme täyttää kokonaisen kirjaston kertomuksilla erityisen epäonnistuneista miehistä ja naisista, jotka lopulta olivat kipinä liikkeille, joissa ihmiset tulivat Jumalan luokse. Monet heistä sulkivat silmänsä kuolemaan näkemättä koskaan sitä hedelmää, jonka heidän työnsä oli aikaansaanut.

Riippumatta siitä mitä me ajattelemme tanskalaisen Sören Kierkegaardin näkemyksistä, on opettavaista ajatella, että hänen kirjoituksensa lojuivat miltei sata vuotta hyödyttöminä ja tuntemattomina jossakin ennen kuin ne käännettiin englan-

niksi ja ne ällistyttivät koko maailmaa.

Useimmat kiusatut ja kärsivät kristityt ovat taivaan tarkimmin varjeltu salaisuus. He ovat meille tuntemattomia tai heidän elämänsä vaikuttaa turhalta. Mutta taivaan kirjoissa heidän nimensä kohdalla kerrotaan riemuvoitoista ja saavutuksista, joita hitaat mieleemme eivät täällä ajassa pysty arvostamaan. Eivät he itsekään tiedä, mitä he kärsimyksillään ja vastoinkäymisillään ovat saaneet aikaan. He ovat kokeneet vain vehnänyyvän kuoleamisen.

Juuri näin Jumala toimi jo tuhansia vuosia sitten. Yhdeksäänkymmeneen vuoteen Saara ei tiennyt muusta kuin siitä, että hän oli hedelmätön. Kuitenkin hänestä tuli miljoonien ihmisten esiäiti.

*Grantley Morris
(Suom. PM)*

JATKOJA SIVULTA 3:

Ihmisten taipumusten seurausten siunaaminen tasa-arvon nimissä on kestävä argumentti. Ihmisten ”suuntautumis” pitäisi hoitaa paljon kypsemällä vastuuntunnolla ja aidommalla lähimmäisen rakkaudella ja ihmisarvon kunnioituksella kuin mitä kirkon valtaa pitävät ovat osoittaneet. Jumalaa nämä ihmiset tarvitsevat niin kuin me kaikki muutkin ja aito Jumalan siunaus olisi heille parasta, mitä he voisivat saada. Sama koskee kaikkia.

Tämä näkökulma puuttuu kirkon johdon toimintavalikoimista. Nyt ollaan esittämässä *lumesiunausta*, sellaista, jossa kirkon työntekijät ikään kuin ottaisivat Jumalan paikan ja suorittaisivat siunauksen näköisen riitin, joka kyllä menisi täydestä mediassa ja osassa kansaa. Mutta itse asiassa se olisi homoparien ihmisarvoa polkevaa. Se olisi heidän tunteillaan leikkimistä ja heidän pettämistään.

Per-Olof Malk

Rajapuomin lähetessä

Olen tänä syksynä ollut sairaalassa. Korkeassa kuumeessa oli paha olla. Muistan kuinka yöhoitaja kävi hämärässä huoneessa vaihtamassa suoneen annettavien lääkkeiden pulloja. Öisin mietin lähtöäni. Kova tie se oli, mutta lähtöni aika ei ollut vielä tullut. Kukaan ei tiedä, milloin se tulee. Tutummaksi tie rajapuomille kävi.

Ympäristö puomin lähellä on hämärä kuin öinen sairaalahuone, yksityiskohtia ei siellä näe. Mutta tuon tien laidoilla näyttää olevan samaa tietä aiemmin kulkeneiden pois heittämää omaisuutta: omavanhurskautta ja ulkokultaisuutta, omatekoista kristillisyyttä, julkisivukristillisyyttä. Sellaisesta on täällä luovuttu kun on nähty, ettei mikään näennäinen ja itse tehty auta.

Ulkonainen kuva, jonka itsestämme annamme, on hyödytön tällä tiellä ja puomilla, kun tosi on kyseessä. Tällä tiellä ihminen on läpinäkyvä. Itse tehdyt ja ylläpidetyt kulissimme oat kuin lasia. Siksi kai tien varrella on rukouselämää, josta vain puhuttiin mutta jota ei ollut ja on sammunut ihmisen uskovaista intoa ja uskoakin, jota oli itse ylläpidetty.

Niin kovin kylminä ja voimattomina on viimeiset askeleet tällä tiellä otettu. Minulle ikään kuin näytettiin paikkaa, jossa Martti Lutherin sanottiin katselleen rajapuomille päin ja lausuneen hiljaa, että hän on täällä pelkkä kerjäläinen. Suuren kivenlohkareen vieressä näytettiin paikka, jossa katolinen kardinaali de Rohan-Chabot ennen rajanylitystä oli lapsen lailla itkien sopertanut: ”Minä en ole mitään, en mitään, olen vähemmän kuin en mitään!”

Aivan kardinaalin tunnustuspaikan vieressä on tien laidalla paikka, jossa John

Calvin lausui viimeiset sanansa: ”Vaikka Jumala ruhjoo minua, olen luottavainen.” Merkillinen uskon lepo vaivatulla miehellä tällä pimeällä tiellä! Kiinassa lähetystyön uranuurtajana palvellut ja maailmassa kuuluisaksi tullut Hudson Taylor oli tällä vaikeakulkuisella tiellä lopulta kaatunut ja hänen oli kuultu sanovan: ”Olen niin voimaton. En pysty lukemaan Raamattua. En jaksa edes rukoilla. Voin vain maata tässä Jumalan käsivarsilla kuin pieni lapsi ja luottaa häneen.”

Charles Wesleylle rajapuomi nostettiin keväällä 1791. Kolme vuotta sitä ennen hän oli jo kulkenut tätä kivistä tietä aika lähelle puomia ja silloin hän kirjoitti: ”Kuka pelastaa syntisen madon sen äärimmäisen heikkouden aikana? Jeesus, sinä olet minun ainoa toivoni.” Pyhityksestä hän ei puhunut mitään.

Mitä tämä tie ja nämä tienvieret ovatkaan nähneet vuosisatojen kuluessa! Eräässä paikassa oli matala kivi, jolle ranskalainen matemaatikko Blaise Pascal oli polvistunut ja rukoillut: ”Jumalani. Älä hylkää minua!” Vähän edempänä oli paikka, jossa Leipzigin yliopiston teologian professori, filosofi ja saksalaisten virsien runoilija Christian F. Gellert ennen kuolemaansa oli pyytänyt: ”Toistakaa minulle vain nimeä Jeesus.” Siihen nimeen oli professorin kaikki viisus ja toivo kiteytynyt.

Aivan Gellertin paikan vieressä on kivi, jonka luona baptistien lähetysseuran Englantiin perustanut Andrew Fuller oli viimeisinä sanoinaan lausunut. Hänen kuultiin sanovan: ”Olen suuri syntinen. Jos pelastun, se tapahtuu vain Jumalan suuren armon tähden... armon tähden.”

Kuinka monet ovatkaan tämän tien lopussa tulleet samoihin ajatuksiin!

Ennen rajapuomia on kivikkoisella tiellä notkelma, jossa on vielä hämäämpää kuin muualla. Notkon pohjalla on tien vieressä kivi, jonka luona profeetta Jesajan sanotaan ahdistuneena seisseen ja huutaneen kovalla äänellä kadotuksen tuskia tuntien: ”Voi minua, minä hukun!” Hän oli kuitenkin päässyt palaamaan notkosta takaisin työhönsä. Samalla tavalla jotkut toisetkin ovat täältä päässet vielä jatkaamaan elämää.

Paljon oli tien varressa pois heitettyä kristillisyyttä, jota kulkijat olivat tähän asti ylläpitäneet. Oli paljon toimintaa, joka oli antanut luottamusta, oli valheita, joilla oli selvitty tänne saakka. Tien varret olivat täynnä ihmisten tekoja, joukossa myös mitään suuremmoisimpia tekoja, joita ihmiset olivat ihastelleet ja kiitelleet.

Erityisesti notkon kohdalla oli paikka, jossa lukuisista suuremmoisista kokemuksista ja tunteista oli luovuttu. Jumalan pyhyys oli aavistuksenomaisesti alkanut kirkastua. Oli tajuttu, että kivenheiton päässä olevalla rajapuomilla ei kysytä tunteista ja kokemuksista mitään. Kysymykset rajalla koskevat aivan muita asioita.

Kaikki eivät kuitenkaan olleet kaikesta luopuneet, minulle kerrottiin. Suuri osa oli kulkenut kivikkoista tietä hämärässä melko suurtenkin tekojen ja ansioitten kanssa niistä luopumatta. Jotkut olivat laskeskelleet, miten paljon he olivat antaneet varoja lähetystyölle, toiset olivat laskeneet, kuinka monta vuotta he elämästään olivat antaneet lähetystyöhön tai muuhun Herran työhön, toiset olivat muistelleet, miten monta ihmistä he mielestään olivat johtaneet uskoon ja muutamat olivat laskeneet, kuinka paljon ihmisiä oli yhteensä ollut heidän kokouksissaan. Luvut ja teot antoivat heille rohkeutta kulkea puomille.

Mutta paljon oli tien varressa hyviä tekoja ja muuta, mistä maailmassa oli saatu kiitosta. Minäkin tyhjensin oman sydäme-

ni, koska puomi ei ollut kaukana ja sen merkitys kävi selväksi. Saatoin yhtyä joidenkin edellä kulkeneiden sanoihin täydestä sydäimestäni, kuten Andrew Fullerin viimeisiin sanoihin: ”Olen suuri syntinen. Jos pelastun, se tapahtuu vain Jumalan suuren armon tähden... armon tähden.”

Sain palata takaisin, kuten jotkut toisetkin ovat saaneet. Mutta puomin lähellä kuultu ja nähty jäi mieleen. Ymmärsin kovin hyvin saksalaisen Christian F. Gellert pyynnön: ”Toistakaa minulle vain nimeä Jeesus.” Sen tahtoisin itsekkin tehdä ja sitä nimeä Sinulle toistaa.

Muuta kerrottavaa minulla ei nyt ole. Useat Raamatun kohdat kyllä osoittautuivat todeksi tiellä ennen puomia. Yksi niistä on seuraava Paavalin arvio tarpeettomista ja tarpeellisista asioista. Hän kirjoitti:

”Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voitaisin omakseni Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että kuulun hänelle. Näin minulla ei enää ole mitään omaa, lain noudattamiseen perustuvaa vanhurskautta, vaan se vanhurskaus, jonka perustana on usko Kristukseen ja jonka Jumala antaa sille, joka uskoo.”

Kaikki muu joutaa pois jo nyt. On niin autuasta, että Kristus riittää. Siksi: Toistakaa minulle vain nimeä Jeesus.

Per-Olof Malk

Kuuntele rakentavia raamattuluentoja – yli 200

Kotisivuillamme netissä on yli 200 raamattuluentoa, jotka ovat tietokoneellasi kuunneltavissa mutta myös tallennettavissa CD-levyillesi. – Opiskele Raamattua kotona tai raamattupiirissä Suomen evankeliumikoulun materiaalilla.

www.evank.org

Henkilöuutisia

Kesäkuun alusta *Oskari Nummela* toimi Evankeliumin opintoyhdistyksessä osatoimisena määräaikaisena julistustyöntekijänä. Lokakuun alussa Nummela sai etsimänsä kokotoimisen työn. Se löytyi Parikkalan seurakunnasta. Nummela muutti syyskuun lopussa perheineen Parikkalaan. Sieltä käsin hän jatkaa yhdistyksen julistustyössä oton.

Tukea yhdistyksen julistustyölle voi edelleen antaa ohjaamalla se yhdistyksen lahjatilille viitenumerolla 1818.

Olemme Jumalalle kiitollisia siitä, että edelleen nousee esille ystäviä, joilla on sydämen halua auttaa ja tukea evankeliumin levittämistä Evankeliumin opintoyhdistyksen kautta. Onhan yhdistys ystäviensä liike ja siinä mielessä ”kansanliike”.

Kuuntele, kun Jeesus rukoulee Isää vaikeassa tilanteessa. Sinuakin hän silloin muistaa!

~~Hinta 23 e.~~ Marras-joulukuussa meiltä jouluhintaan 17 euroa.

Per-Olof Malk

Johannes 17

Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous jae jakeelta.

Tilaukset Evankeliumin opintoyhdistyksen postimyynnistä puh. (019) 41 42 43, netissä olevalla lomakkeella tai sähköpostitse osoitteella evank@evank.org. 162 sivua. Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys. Kustantaja Uusi Tie Oy.

Valtakunnallisten Kristus-päivien kuulijoita viime elokuussa Jyväskylässä.

Järjestä kodissasi oma Kristus-päivä kuuntelemalla yksin tai yhdessä vaikka viime elokuun Kristus-päivien luentoja! Tilaa haluamasi CD:t itsellesi:

Tapio Puolimatka
Jumalan rakkauden kohtaaminen

Olavi Peltola
He näkivät vain Jeesuksen

Paavo Suihkonen
Katse suunnattuna Ristiinnaulittuun

Per-Olof Malk
”Herran armoitit minä julistan”

Jouko Nieminen
Muuttuvat ajat, muuttumaton Jeesus

Oskari Nummela
Kristus nuorten näkökulmasta

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Rov. Per-Olof Malk

Sielunhoidollista keskusteluapua myös:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mairre.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 Lupa POHADno/2010/483

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

KRISTUS-PÄIVÄT MAAKUNNISSA

Kristillisen uskon perusasioiden opiskelua raamattuluentokursseilla eri puolilla Suomea. Luentosarjoista ilmoitetaan yhdistyksen nettisivuilla sekä maakunta- ja paikallislehdissä. Tervetuloa mukaan!

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ www.evank.org

Opintopaikka Sinulle. Lue ja kuuntele!
 webmaster viestintäsuunnittelija Petri Malk

Armo riittää *Hengellinen lukemisto*

7. vuosikerta.
 Lehti on Evankeliumin opintoyhdistyksen ystävien ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:
 PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk
 ISSN 1797-2477 (Painettu)
 ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2010

Toimimme taloudellisesti lukijoittemme tuen varassa. Kiitos lahjoistanne!

Saajan tilinumero	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHADno/2010/483	
Maksaja		Käytä viitenumeroa, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1834 Ajankoht. teologia 2010	
Allekirjoitus		Viitenro	
Tililtä nro		Eräpäivä	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Oikean kristityn tuntomerkki

Saatat joskus kysyä, onko Jumala antanut meille mitään selvää tietoa siitä, kuka on kristitty. Onko Jumalan sanassa mitään sellaista, millä ihmisen osallisuus Jumalan armoon voidaan erottaa kaikista vääristä ja ihmistä koskevista käsityksistä?

Ilmestyskirjan 14. luvussa luemme uudesta laulusta, jota suuri joukko ihmisiä lauloi heidän keskellään seisovalle Kristukselle. Kiinnitä tässä huomiosi siihen, että laulua ei voinut oppia kukaan muu kuin nuo, jotka on ”ostettu maasta”.

Mikä oli näiden lunastettujen uskovien laulun sisältö, jota ei kukaan muu voinut oppia? Johannes sanoo vähän aikaisemmin, että tämä uusi laulu Kristukselle sisältää sanat: ”Sinut on teurastettu, olet verelläsi ostanut meidät Jumalalle.”

Syventykäämme tarkemmin siihen, että nämä ihmiset taivaassa lauloivat siitä, mitä Jumalan Karitsa Jeesus oli maan päällä tehnyt – eivätkä he laulaneet kaikista muista Jumala suurista teoista.

Mitä merkitsee, että ihmiset eivät taivaassa laula mistään muusta kuin korotusta Jumalan Karitsasta ja Karitsan sovityöstä: ”Sinut on teurastettu, olet verelläsi ostanut meidät Jumalalle.”?

Tämä merkitsee täsmälleen samaa asiaa kuin mistä apostoli Paavali kirjoitti sanoen: ”En halunnut tietää (korinttilaisten luona) mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta.”

Tämähän tarkoittaa, että ristiinnaulittu Kristus ja *yksinomaan* hän on sydämen aito todellinen ilo ja aarre. Tämä tarkoittaa, että Kristuksen sovitusuhri on ainoa, minkä varassa ihmissydän usko todella lepää, jota se kaipaa ja janoaa. Kristuksen sijaiskärsimys on sydämen toivon syy ja sen perusteella se saa täyden levon.

Tämä on se suhtautumistapa, jota koko Jumalan sana pitää tunnusomaisena oikealle uskolle ja oikealle hengelliselle elämälle. Meillä ei ole mitään lohdutuksen syytä itsessämme. Turvamme ei ole edes siinä Pyhän Hengen työssä, jonka hän meissä suorittaa. Turvamme ei ole sekään, että me uskomme. Vielä vähemmän turvamme on uskon hedelmissä, rakkaudessa toisiin tai hurskaudessa. Turvamme on yksinomaan Jeesus ruumis, joka on annettu uhrina meidän sijastamme.

Näin on oikean kristittyjen tunnusmerkki se, että heidän ainoa toivonsa on Karitsa, joka on teurastettu. Tunnusomaisista kristityille on, ettei heidän sydämessään mikään muu asia nouse tämän asian rinnalle tai tätä vastaan. Vain ja yksinomaan Karitsa, joka on teurastettu ja joka verellänsä on ostanut meidät Jumalalle, on oikean kristityn lohdutus ja tästä luottamuksesta kristityn tunnistaa.

*Ote C.O. Roseniuksen kirjoituksesta
lehdessä Pietisten.
(Suom. POM)*